

ningsordning for ældre, som ikke står til rådighed. Reglerne om de 60-åriges ret til dagpenge har som bekendt en nær sammenhæng med efterlønsreglerne, og det er derfor naturligt, at vi overvejer dette forslag i sammenhæng med drøftelserne om efterlønsordningen i øvrigt.

Jeg skal derfor i det hele henvise til det allerede sagte om mødet mellem forligspartierne bag efterlønsreformen. Jeg vil dog gerne understrege, at regeringen er indstillet på en fordomsfri drøftelse af disse forslag, når de nærmere analyser foreligger.

Herudover er der i beslutningsforslag nr. B 74 og B 75 fremsat tre forslag af SF om nye lempelige særregler for 60-årige. Til disse forslag skal jeg overordnet bemærke, at der vil være tale om indgribende ændringer af samspillet mellem dagpengesystemet og efterlønsordningen.

Forslagene tegner et billede, hvor så mange som muligt skal have dagpenge eller efterløn med højeste sats helt frem til pensionsalderen, uanset om de har haft arbejde eller ej. Regeringen kan derfor under ingen omstændigheder støtte disse forslag.

I forhold til de enkelte forslag skal jeg bemærke følgende: SF foreslår for det første, at dagpengereetten for personer på den såkaldte forlængede dagpengeret forlænges med yderligere 3 år, så man kan bevare dagpengereetten til det fyldte 63. år. I dag ophører den ved det fyldte 60. år.

Forslaget er begrundet med, at ledige ikke skal tvinges på efterløn, når de fylder 60, men først når de fylder 63 år. SF's forslag åbner for en samlet dagpengeperiode med ret til højeste dagpengesats og lempelig pensionsmodregning på i alt op til 12 år. Jeg må sige, at jeg har svært ved at se ideen med, at personer, der allerede efter de gældende regler er på forlængede dagpenge, når de fylder 60 år, skal have endnu flere år med dagpenge.

Hensigten med de gældende regler om den forlængede dagpengeret er, at personer, som vil falde ud af dagpengesystemet relativt kort tid før efterlønsalderen, for det første ikke skal miste deres forsørgelsesgrundlag indtil efterlønsalderen og for det andet ikke skal miste retten til efterløn, fordi de ikke har dagpengeret på 60-års-dagen.

Der er således tale om en social beskyttelsesregel for personer, som i øvrigt ville have ret til efterløn, men som ikke har haft arbejde, som kunne give dem en ny dagpengeperiode. De kan således få op til 5 års ekstra dagpenge på den

forlængede dagpengeret, fordi de har ret til at gå på efterløn som 60-årige.

Det er derfor ikke et spørgsmål om at tvinge dem på efterløn, når de bliver 60 år. Tværtimod har de haft et forsørgelsesgrundlag på dagpenge i op til 9 år mod normalt højst 4 år, indtil de har mulighed for at gå på efterløn som 60-årige. Regeringen kan derfor ikke gå ind for, at man skal kunne vælge at modtage dagpenge i yderligere 3 år ud over de 9 år.

Men hermed er SF's gavmildhed ikke brugt. SF foreslår yderligere, at man skal have højere efterløn svarende til ens dagpengesats, hvis man først overgår til efterløn, når man er 63 år, og det skal gælde, uanset hvor stor ledighed man har haft i de foregående år. Dette forslag er begrundet med, at man i dag diskriminerer ledige, der venter med at gå på efterløn, til de er fyldt 63 år, hvis de ikke har ret til mindst 2 års dagpenge på dette tidspunkt.

Kl. 10.10

Jeg er ikke helt klar over, hvad SF egentlig mener med dette. Forslagsstillerne har tilsyneladende overset, at den eksisterende 63-års-regel kun gælder for efterløn efter den gamle efterlønsordning, som meget snart er en saga blot.

Reglen går ganske rigtigt ud på, at kun de 63-årige, som har mindst 2 års dagpengeret i behold, kan få efterløn med høj sats i hele den resterende efterlønsperiode. Men den foreslåede ændring af reglen kan jo af gode grunde ikke nå at få betydning for nogen i den gamle ordning, som er helt udfaset pr. 1. juli 2006.

I den nye fleksible efterlønsordning er der ingen 63-års-regel, og 63-årige uden 2 års dagpengeret bliver altså ikke diskrimineret i denne ordning. Jeg må derfor nærmest gå ud fra, at forslaget beror på en misforståelse.

Hvis forslaget imidlertid skal ses i sammenhæng med den gældende 2-års-regel i den fleksible efterlønsordning, bliver jeg endnu mere i tvivl om meningen med forslaget.

Som bekendt kan man opnå efterløn med høj sats og lempelig pensionsmodregning, hvis man udskyder overgangen til efterløn i mindst 2 år efter udstedelse af efterlønsbeviset og i denne periode arbejder i mindst 3.120 timer.

Som SF's forslag er formuleret, er den blotte udskydelse af overgangen til efterløn og eventuelt samtidig udnyttelse af dagpengesystemet – ja, jeg fristes næsten til at sige misbrug – tilstrækkeligt til at give ret til efterløn på høj sats. Men det er fuldstændig imod de bærende principper i efterlønsforliget, hvor det jo netop er arbejdet, vi